

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх.№	47-254-04-146
Дата	22.1.2022

**ЧРЕЗ
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
47 НАРОДНО СЪБРАНИЕ
Г-Н НИКОЛА МИНЧЕВ**

15 05
Off

**ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОМИСИЯТА ПО ОКОЛНАТА
СРЕДА И ВОДИТЕ
Г-Н МАНОЛ ГЕНОВ**

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл. 79, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание внасям предложение за изменение в проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за опазване на околната среда, № 47-102-01-3, внесен от Министерския съвет на 03.12.2021 г., приет на първо гласуване на 26.01.2022 г., както следва:

1. да се заличи § 8, т. 3 от предлагания проект на ЗИД на ЗООС, като разпоредбите на чл. 88, ал. 4 и ал. 5 на ЗООС да останат непроменени и действащи;

2. да се заличи § 9 от предлагания проект на ЗИД на ЗООС, като разпоредбите на чл. 93, ал. 10 и ал. 11 на ЗООС да останат непроменени и действащи;

3. да се заличи § 13, т. 2 от предлагания проект на ЗИД на ЗООС, като разпоредбите на чл. 99, ал. 9 и ал. 10 на ЗООС да останат непроменени и действащи.

Вносител:

доц. д-р Джевдет Чакъров, дм

МОТИВИ

Разпоредбите на чл. 88, ал. 4 и ал. 5, чл. 93, ал. 10 и ал. 11 и чл. 99, ал. 9 и ал. 10 от ЗООС, касаят становищата по екологична оценка, решенията, с които е преценено да не се извършва екологична оценка, решенията за преценка на необходимостта от извършване на оценка на въздействието върху околната среда (ОВОС) и решенията по ОВОС, свързани с реализацията на обекти, които са определени като обекти с национално значение с акт на Министерския съвет и са обекти със стратегическа важност. Цитираните разпоредби постановяват, че решенията на първоинстанционния съд по жалби срещу тези индивидуални административни актове са окончателни. Съгласно същите тези разпоредби съдът разглежда жалбите срещу тези индивидуални административни актове и се произнася с решение, като производството приключва в 6-месечен срок от подаването на жалбите, а съдебните решения се обявяват в едномесечен срок от заседанието, в което е приключило разглеждането на делото.

С предлаганите изменения в проекта на ЗИД на ЗООС, в частност в § 8, т. 3, § 9 и § 13, т. 2, се предвижда разпоредбите на чл. 88, ал. 4 и ал. 5, чл. 93, ал. 10 и ал. 11 и чл. 99, ал. 9 и ал. 10 от ЗООС да бъдат отменени, с които съдебното обжалване отново да бъде двуинстанционно и без ограничения във времето.

Това е мотивирано от вносителя като „осигуряване право на достъп до правосъдие, което е съобразено с изискванията на Директива 2003/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 май 2003 г. за осигуряване на участието на обществеността при изготвянето на определени планове и програми, отнасящи се до околната среда, и за изменение по отношение на участието на обществеността и достъпа до правосъдие на Директива 85/337/ЕИО и 96/61/ЕО, както и на изискванията на Конвенцията на ИКЕ/ООН за достъпа до информация, участието на обществеността във вземането на решение и достъпа до правосъдие по проблеми на околната среда (Конвенцията от Орхус)“.

Мотивите на вносителя по отношение на предлаганите промени са несъстоятелни. Достъпът до правосъдие по отношение на становищата по екологична оценка, решенията, с които е преценено да не се извършва

екологична оценка, решенията за преценка на необходимостта от ОВОС и решенията по ОВОС е осигурен още с правото на всяко физическо лице, юридическо лице и неправителствена организация да обжалва тези актове, без да доказва пряк правен интерес. Основна част от жалбите срещу тези актове са подадени именно от физически лица или неправителствени организации, които не са адресати на обжалваните актове, но поради транспонирането в националното законодателство на Директива 2003/35/ЕО и прилагането на Конвенцията от Орхус имат право на достъп до правосъдие по проблеми на околната среда, поради което им е осигурено право да подадат жалби и да участват в процеса на административно и на съдебно обжалване на процесните актове.

Не броят на съдебните инстанции определя наличието и липсата на правото на достъп до правосъдие, а правото всяко лице и неправителствена организация да бъде жалбоподател и да участва в съдебното производство. Поради което действащите разпоредби на чл. 88, ал. 4 и ал. 5, чл. 93, ал. 10 и ал. 11 и чл. 99, ал. 9 и ал. 10 от ЗООС не нарушават изискванията на Директива 2003/35/ЕО и на Конвенцията от Орхус по отношение на правото на обществеността на достъп до правосъдие по проблемите на околната среда.

Следва да се отбележи, също така и че по отношение на чл. 88, ал. 4 и ал. 5, чл. 93, ал. 10 и ал. 11 и чл. 99, ал. 9 и ал. 10 от ЗООС **няма започнала наказателна процедура за нарушение на общностното законодателство** от страна на службите на Европейската комисия. С оглед на това следва, че включването на § 8, т. 3, § 9 и § 13, т. 2 от ЗИД на ЗООС е предложение по целесъобразност, а **не във връзка с пропуски при транспонирането и прилагането на общностното законодателство или с процедура по инфриджмънт.**

Съдебен контрол върху индивидуалния административен акт и действията на компетентния орган има. Към настоящия момент действащите разпоредби на чл. 88, ал. 4 и ал. 5, чл. 93, ал. 10 и ал. 11 и чл. 99, ал. 9 и ал. 10 от ЗООС не отменят съдебния контрол, а само го ограничават в рамките на една инстанция. Въведеното изключение не касае широк кръг от случаи, а само тези, свързани с реализацията на обекти, които са определени като обекти с национално значение с акт на Министерския съвет и са обекти със стратегическа важност. Следва да се има предвид, че обектите с национално значение, не са обекти, по отношение на които има частен инвеститорски интерес, а са обекти, в които инвестира българската държава и сами по себе си са от национално

значение и са определени като такива със закон или с акт на Министерския съвет. Изказаните по време на обсъждането на законопроекта в комисиите на Народното събрание твърдения, че произнасянето само на първа инстанция нямало да бъде обективно и затова трябвало и втората инстанция да се произнесе, защото участвали повече съдии и щяло да бъде по-обективно, само по себе си е обида към българския съд. И първата и втората инстанция на съда работят по едни и същи съдопроизводствени правила и се водят от едни и същи стандарти и норми на поведение. Тъй като се касае за обекти от национално значение, в които инвеститор е българската държава, посредством различните си компетентни органи, намеците за нерегламентирано въздействие върху съдебните състави от страна на инвеститора, тоест държавата, дори не заслужават да бъдат коментирани.

Следва да се има предвид също така, че едноинстанционното обжалване в ЗООС по отношение на обектите с национално значение не е прецедент в българското право. Разпоредбата на чл. 215, ал. 7 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) предвижда, че са окончателни решенията на първоинстанционния съд по жалби или протести срещу индивидуални административни актове за одобряване или за изменение на подробни устройствени планове за обекти с национално значение, както и одобряване на комплексни проекти за инвестиционна инициатива за обекти с национално значение, а също и за разрешаване на строителството за изграждане на обекти с национално значение.

Въведеното едноинстанционно производство по отношение на съдебното обжалване на индивидуалните административни актове по ЗООС и ЗУТ, свързани с обектите с национално значение, съществено скъсява срока на започване на тяхната реализация и това е безспорно доказано в практиката до сега.

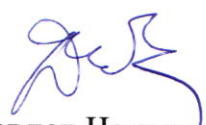
С оглед на факта, че предлаганото изменение на ЗООС с разпоредбите на § 8, т. 3, § 9 и § 13, т. 2 от разглеждания проект на ЗИД на ЗООС е предложение, което не произтича от обективни фактори, като транспониране на европейско законодателство, текущи процедури по инфриджмънт, хармонизиране на национално законодателство или обявяване на противоконституционност на разпоредба, то същото следва да бъде преценено с оглед на неговата целесъобразност.

Отмяната на разпоредбите на чл. 88, ал. 4 и ал. 5, чл. 93, ал. 10 и ал. 11 и чл. 99, ал. 9 и ал. 10 от ЗООС е всичко друго, но не целесъобразно и правилно. Тъй като се касае за ограничен кръг обекти, които са определени с акт на Министерски съвет, които са с национално значение и които са със стратегическа важност, защитата на националния интерес и защитата на обществения интерес изискват процедурите по съгласуване и разрешаване на реализацията на тези обекти да се провеждат във възможно най-кратки срокове. Въведеното с на чл. 88, ал. 4 и ал. 5, чл. 93, ал. 10 и ал. 11 и чл. 99, ал. 9 и ал. 10 от ЗООС едноинстанционно обжалване не нарушава правото на достъп до правосъдие на обществеността по проблеми на околната среда, съгласно Директива 2003/35/ЕО и Конвенцията от Орхус. Въведеното с тези разпоредби изключение не нарушава също така принципа за съдебен контрол върху актовете на администрацията.

От друга страна приемането на § 8, т. 3, § 9 и § 13, т. 2 от ЗИД-а на ЗООС ще бъде нецелесъобразно, немотивирано и **в ущърб на националния интерес на Република България и на обществения интерес като цяло.**

Поради горните мотиви предлагам § 8, т. 3, § 9 и § 13, т. 2 да се заличат от текста на ЗИД-а на ЗООС, а разпоредбите на чл. 88, ал. 4 и ал. 5, чл. 93, ал. 10 и ал. 11 и чл. 99, ал. 9 и ал. 10 от ЗООС да останат непроменени и действащи.

Вносител:

доц. д-р Джевдет Чакъров, дм